

Griffienr.
Not.nr.

: 2013/ 2394
:GE 37.LA.110657-09

OPENBARE TERECHTZITTING VAN 17 JUNI 2013

De rechtbank van eerste aanleg, zitting houdende te Gent, negentiende kamer (19M), drie rechters, rechtsprekende in correctionele zaken, heeft het volgende vonnis uitgesproken:

Gezien de rechtstreekse dagvaarding, op 5 maart 2013 betekend bij exploit van gerechtsdeurwaarder met standplaats te _____ aan de rechtstreeks gedaagde, hierna nader geïdentificeerd,

op verzoek van:

_____ elektricien, geboren te _____ wonende te _____

oorspronkelijk beklagde, eiser,

tegen:

De **WOONINSPECTEUR**, bevoegd voor het grondgebied van het Vlaams Gewest, met kantoor te 9000 Gent, Gebroeders Van Eyckstraat 2-4-6,

oorspronkelijk eiser tot herstel, verweerder.

* * *

PROCEDURE

De rechtbank nam inzage van de stukken van de rechtspleging.

De dagvaardingen werden regelmatig betekend.

Bij de behandeling van de zaak en in de processtukken werd gebruik gemaakt van de Nederlandse taal.

De zaak werd ingeleid op de openbare terechtzitting van 8 april 2013.

De zaak werd voor behandeling uitgesteld naar de openbare terechtzitting van 6 mei 2013 en 3 juni 2013.

De rechtbank aanhoorde op de openbare terechtzitting van 3 juni 2013:

- de middelen en de conclusies van de eiser, vertegenwoordigd door meester Ruben Volckaert, in plaats van meester Frank Burssens, beiden advocaat te 9052 Gent, Bollebergen 2A, bus 20,

- het openbaar ministerie, bij monde van mevrouw C. Blomme, substituut-Procureur des Konings;
- de middelen en de conclusies van de verweerder, vertegenwoordigd door meester Pieter Van Assche, in plaats van meester Veerle Tollenaere, beiden advocaat te 9000 Gent, Koning Albertlaan 128.

BESPREKING

1. De verweerder voert aan dat de vordering onontvankelijk is omdat de dagvaarding niet aan het openbaar ministerie werd aangezegd.

Het openbaar ministerie vordert in dezelfde zin.

De eiser gedraagt zich naar de wijsheid van de rechtbank. De eiser voert aan dat het openbaar ministerie in elk geval tijdig kennis kreeg van de vordering en de mogelijkheid had te vorderen.

2. De herstellvordering van het handhavend bestuur, met name de Wooninspecteur bevoegd voor het grondgebied van het Vlaams gewest, behoort tot de strafvordering.

Artikel 20bis Vlaamse Wooncode en artikel 17bis Kamerdecreet bepalen dat de rechtbank, naast de straf, de overtreder kan bevelen om werken uit te voeren om de woning te laten voldoen aan de vereisten van art. 5 (dit zijn de elementaire veiligheids- gezondheids- en woonkwaliteitsvereisten), respectievelijk art. 4, 6, 7, 7quater, 7quingies en 8 Kamerdecreet. Dit gebeurt ambtshalve of op vordering van de wooninspecteur of van het college van burgemeester en schepenen. De rechtbank bepaalt de termijn voor de uitvoering van de herstelmaatregelen en kan, op vordering van de wooninspecteur of het college van burgemeester en schepenen, eveneens een dwangsom bepalen per dag vertraging in de tenuitvoerlegging. De vorderingen worden bij het parket ingeleid bij gewone brief in naam van het Vlaams Gewest of het college van burgemeester en schepenen, door de wooninspecteurs en de aangestelden van het college van burgemeester en schepenen (art. 20bis, §2, Vlaamse Wooncode en art. 17bis, §2, Kamerdecreet).

De omstandigheid dat de wooninspecteur en het college van burgemeester en schepenen de uitvoering van de herstelmaatregelen ook kunnen vorderen voor de rechtbank van eerste aanleg, zetelend in burgerlijke aangelegenheden (art. 20bis, §5, Vlaamse Wooncode en art. 17bis, §5, Kamerdecreet) neemt niet weg dat de herstellvordering van het handhavend bestuur niet voor de strafrechter kan worden gebracht zonder dat het openbaar ministerie de strafvordering bij de strafrechter aanhangig maakt. Als een verplichte aanvulling op de strafrechtelijke veroordeling behoort zij tot de strafvordering omdat zij niet de vergoeding van schade aan de particuliere belangen van de eiser tot herstel beoogt, maar wel het ongedaan maken van de gevolgen van het misdrijf in het algemeen belang.

De herstellvordering voor de strafrechter is bijgevolg onderworpen aan de regels van de strafvordering.

Bij gebrek aan betekening van de dagvaarding aan het Openbaar Ministerie van de vordering op grond van artikel 1385^{quinquies} Ger. W. met betrekking tot de dwangsom die op de herstellvordering is geënt, is de vordering niet ontvankelijk.

Het felt dat de aanwezigheid van het openbaar ministerie bij de behandeling van de strafvordering verplicht is, het openbaar ministerie ook effectief aanwezig was en heeft gevorderd de vordering onontvankelijk te verklaren, doet hieraan geen afbreuk.

3. De eiser tot herstel vordert een rechtsplegingsvergoeding van 1.320 euro.

Op de openbare terechtzitting van 3 juni 2013 stelde de rechtbank ambtshalve de vraag of de eiser tot herstel, gelet op zijn hoedanigheid, aanspraak kan maken op een rechtsplegingsvergoeding.

Art. 162bis Sv. voorziet niet in een rechtsplegingsvergoeding voor de eiser tot herstel.

Deze regel schendt klaarblijkelijk niet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

Uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof inzake stedenbouw volgt immers dat wegens de opdracht van de wooninspecteur, die lijkt op die van het openbaar ministerie, de wetgever redelijkerwijze kon oordelen dat het niet aangewezen was om in diens voordeel de regeling van de verhaalbaarheid van de erelonen en kosten die verbonden zijn aan de bijstand van een advocaat uit te breiden, die hij op strafrechtelijk vlak uitdrukkelijk tot de verhouding tussen de beklagde en de burgerlijke partij wilde beperkt zien (vgl. arrest nr. 135/2009 van 1 september 2009).

In vergelijkbare zin heeft het Grondwettelijk Hof, in verband met de rechtsvordering van het arbeidsauditoraat die op grond van art. 138bis, §2, Ger.W. werd ingesteld, geoordeeld dat het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie vereist dat die rechtsvorderingen, die in naam van het algemeen belang en in alle onafhankelijkheid door een publiek orgaan zijn ingesteld, op dezelfde wijze als de strafvorderingen worden behandeld (arrest nr. 83/2011 van 18 mei 2011).

In het arrest nr. 57/2013 van 25 april 2013 oordeelt het Grondwettelijk Hof dat om soortgelijke redenen als die van de arresten nrs. 135/2009 en 83/2011 aan de herstellvorderende overheid bedoeld in de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening die herstelmaatregelen vordert, geen rechtsplegingsvergoeding kan worden opgelegd maar ook geen rechtsplegingsvergoeding kan worden toegekend.

De omstandigheid dat de vordering van eiser | de opheffing, opschorting van de looptijd of de vermindering van de dwangsom beoogt, leidt niet tot een andere conclusie.

De vordering van eiser | heeft immers betrekking op een aanvullende veroordeling, namelijk de dwangsomveroordeling, die ertoe strekt de naleving van de hoofdveroordeling, namelijk de uitvoering van de herstelmaatregel die met toepassing van de Vlaamse Wooncode en het Kamerdecreet werd opgelegd, te verzekeren. Net zoals de vordering tot het bevelen van deze herstelmaatregel, is ook de vordering tot het opleggen van een dwangsom een rechtsvordering die in naam van het algemeen belang en in alle onafhankelijkheid door een publiek orgaan wordt ingesteld. Voor het verweer van de eiser tot herstel tegen de vordering van de veroordeelde tot opheffing, opschorting of vermindering van de dwangsom, geldt niets anders.

De omstandigheid dat, zoals de eiser tot herstel aanvoerde, de vordering tot opheffing, opschorting of vermindering van de dwangsom wordt ingesteld op initiatief van de veroordeelde en de eiser tot herstel aldus gedwongen wordt tot een verweer, leidt niet tot een andere conclusie. Zoals het Grondwettelijk Hof oordeelde voor de vordering tot opheffing van een stakingsbevel inzake stedenbouw, geldt ook voor de vordering tot opheffing, opschorting of vermindering van de dwangsom dat de aard zelf van de vordering meebrengt dat de eiser tot herstel steeds als verwerende partij optreedt. Zoals gezegd, verdedigt de eiser tot herstel, door zich te verweren tegen de vordering tot vordering tot opheffing, opschorting of vermindering van de dwangsom, nog steeds het algemeen belang, met name de vrijwaring van de woonkwaliteit, zodat zij geen rechtsplegingsvergoeding kan vorderen en - in voorkomend geval - evenmin in deze vergoeding kan worden verwezen (vgl. arrest nr. 57/2013, overweging B.4.3.).

OM DEZE REDENEN, en gelet op de volgende artikelen:

art. 11, 12, 14, 16, 31, 32, 34, 35 en 41 van de wet van 15 juni 1935;
 art. 162, 182, 184, 185, 189, 190, 194 van het Wetboek van Strafvordering;
 art. 3, 44 en 45 van het Strafwetboek;
 art. 1022 en 1385^{quinquies} van het Gerechtelijk Wetboek;

DE RECHTBANK, recht doende OP TEGENSPRAAK,

Verklaart de vordering van | niet ontvankelijk bij gebrek aan aanzegging van de dagvaarding aan het openbaar ministerie.

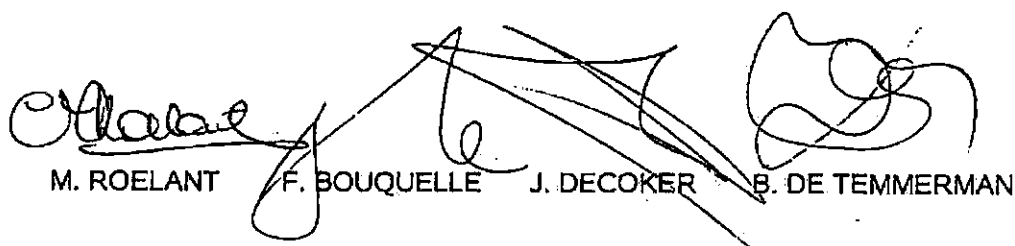
Zegt dat de eiser tot herstel niet gerechtigd is op een rechtsplegingsvergoeding.

Laat de kosten ten laste van

Dit vonnis is, na beraadslaging, gewezen door:

- de heer Bart De Temmerman, rechter, die de terechtzitting voorziet,
- de heer Jos Decoker, rechter,
- mevrouw Farah Bouquelle, rechter,

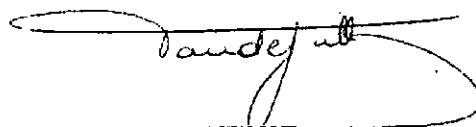
en uitgesproken in de openbare terechtzitting op **ZEVENTIEN JUNI
TWEEDUIZEND DERTIEN** door Bart De Temmerman, in aanwezigheid
van de heer R. Ottoy, substituut Procureur des Konings, en met bijstand
van mevrouw Marina Roelant griffier.

M. ROELANT F. BOUQUELLE J. DECOKER B. DE TEMMERMAN

RECHTBANK EERSTE AANLEG
Correctionele griffie

Datum:
Boekdeel:
Bladzijden:
BESTUURLIJKE INLICHTING
BESTUURLIJKE INLICHTING
Betaalde rechten :

De griffier

Nina Vandeputte
...gev. griffier